

Съкирата от единъж не съче (Щип).

Съко билие не е тръва.

Съко зеле и дете.

Съко зло влачи по себе си и друго зло.

Съко зло за добро.

Съко куче пръд вратата (на дворът) си лае.

Съко лайно на мястото си е сладко.

Съко лани се по добро.

Съко лице с' нос-а си е хубаво.

Съко магаре самар' не носи.

Съко място (село) и закон.

Съко начало се мъчно.

Съко нѣщо додѣ е малко, се е либаво.

Съко нѣщо има мястото си.

Съко нѣщо на врѣмето си.

Съко нѣщо на врѣмето и копривата прѣз велики пости.

Съко нѣщо на врѣмето си и раките прѣз поститѣ.

Съко нѣщо от мастор-а си са бои.

Съко нѣщо си има и врѣмето.

Съко нѣщо си има и леснината, но който я знае.

Съко нѣщо с' мѣрката става (бива).

Съко нѣщо що лъщи не е злато.

Съко пиле на гнѣздото си пѣе.

Съко пиле се хвали с' гласът си.

Съко по себе си сѫди и за другитѣ.

Съко пиле с' свойто зърно ще се задави.

Съко село и закон. — Съко село башка адет.

Съко село си има и банлица за годеж.

Съко фтиче на врѣмето си иде (пѣе).

Съко фтиче свойто гнѣздо хвали.

Съко фтиче със глас-а си пѣе.

Съко чудо за три дни.

Съкоа муга мед да береше, бумбар-о най вене не набере (Щип)

Съкоа коприва не боде (Щип.).

Съкоа крушка и шишка (Милад.)

Съкоа ластовица свойто гнѣздо хвали (Кюст.).

Съкога баба давала милостиня; веднъж не дала и като че хич не давала.

Съкога се сиромах-а губи.